

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: S. A. K., narozený X, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců
Balková, sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2026, č. j. OAM-283/BA-BA01-BA03-Z-2026,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Dne 6. 3. 2026 byla vyslána hlídka Policie ČR na recepci na adresu Praha 1, ul. Ve Smečkách 600/23. Na této adrese předložil žalobce ke kontrole pouze kopii potvrzení o ztrátě dokladu ze dne 27. 10. 2025. Lustrací bylo zjištěno, že měl na území ČR dlouhodobý pobyt za účelem studia s platností do 21. 8. 2024. Dne 10. 7. 2024 bylo zahájeno dublinské řízení s Dánskem, v rámci kterého byl žalobce akceptován ČR a dne 17. 12. 2024 žádal v ČR o azyl, kdy jeho žádost byla zamítnuta. Žalobce byl proto zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen zákon o pobytu cizinců). Poté dne 8. 3. 2026 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 13. 3. 2026, č. j. OAM-283/BA-BA01-BA03-Z-2026 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen zákon o azylu) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 25. 6. 2026.

II.

Žaloba

2. Na úvod žaloby vytýkal žalobce žalovanému pochybení, spočívající v tom, že nepřistoupil k využití zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu. Dle názoru žalobce bylo vhodné aplikovat na jeho případ zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Vypořádání důvodů nevyužití zvláštních opatření považuje žalobce za nedostatečné s ohledem na opravdové a nestranné posouzení. Žalobce v tomto kontextu připomněl, že již v rámci jednoho řízení o mezinárodní ochranu se správním orgánem spolupracoval. V rámci prvního řízení, vedeného pod č.j. OAM-1068/DS-D03-ZA21-2024, byl žalobce ubytován nejprve v PoS Zastávka u Brna, následně pak v PoS Kostelec nad Orlicí. V rámci tohoto řízení plně spolupracoval se správním orgánem, odpovídal na výzvy, účastnil se všech úkonů prováděných v rámci řízení. Zároveň z jeho chování jednoznačně vyplynul opravdový zájem a potřeba mezinárodní ochrany získat. Vzhledem k tomu, že jde o řízení, které probíhalo u žalovaného, musel o těchto okolnostech žalovaný v době vydání napadeného rozhodnutí vědět. V případě možnosti využití zvláštního opatření ale žalovaný na tyto okolnosti zapomněl. Z mimoběžného argumentu o absenci rodiny v ČR vyvozuje, že žalobce *„nemá žádnou motivaci zůstat na území ČR a být správnímu orgánu k dispozici pro potřeby správního řízení na konkrétně určitelném a stabilním místě.“* Žalobce má ale zato, že přesně toto již prokázal v rámci předchozího řízení. I další pasáž, týkající se pobytu v pobytové středisku, je v rozporu s předchozí zkušeností se žalobcovým chováním. Žalobce deklaroval, že je plně připraven spolupracovat se správním orgánem na řádném přezkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Od doby první žádosti má totiž k dispozici nové podklady, které dle jeho názoru potvrzují nebezpečí, které mu v zemi původu hrozí. Dále žalobce rozporoval závěry žalovaného o naplnění podmínek pro aplikaci ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že s ohledem na dosavadní chování a jednání žalobce vůči správnímu orgánu, jakož i vzhledem k jeho nelegálnímu pobytu na území a absenci jakýchkoli vazeb v ČR *„nelze očekávat jeho součinnost v průběhu aktuálního řízení o mezinárodní ochrany bez nutnosti omezení jeho osobní svobody.“* „, což však dle žalobce nemá oporu v dosavadní zkušenosti, neboť v rámci předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany plně spolupracoval. Do situace nelegálního pobytu na území se dostal poté, co mu NSS odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost; toto se však dozvěděl až od zajišťujícího správního orgánu. Po odjezdu z PoS Kostelec bohužel ztratil potvrzení o strpění na území podle § 78b zákona o azylu. Situaci se snažil řešit na pobočce Ministerstva vnitra na pražské Letné dne 29. října 2025, úřední osoba mu však odmítla vydat náhradní potvrzení o strpění na území z důvodu absence trvalejší adresy

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

(žalobce tehdy pobýval v hostelu CzechInn). Z tohoto důvodu mu byla zamítnuta také finanční pomoc, kvůli čemuž (a kvůli nemožnosti zaměstnání v té době) se žalobce dostal do situace, ze které nebylo úniku. Nemohl získat prostředky na trvalejší ubytování; nemohl si opatřit trvalejší ubytování pro získání finančních prostředků. Je tedy pravda, že žalobce před zajištěním neměl hlášenou adresu na území (a z toho důvodu k němu ani nedoputovalo finální rozhodnutí NSS). Žalobce se však o nahlášení adresy aktivně snažil, ze strany Ministerstva vnitra však bylo odmítnuto poskytnutí součinnosti. Žalovaný by měl mít o tomto ze své úřední činnosti minimálně náznaky. Ve věci zajištění žalovaný plně spoléhal na skutkový stav zjištěný předchozím zajišťujícím orgánem. To je, alespoň dle názoru žalobce, v této konkrétní situaci chyba. Předchozí zajišťující orgán přirozeně ze své vlastní činnosti nemohl mít výše uvedené informace, činil proto na žalobce dotazy, které se výše popsanému nevěnovaly. Žalovaný však tyto informace ze své činnosti mít má, a v této situaci by je měl, ideálně v rámci pohovoru, vyjasnit. Z výše uvedených důvodů považoval žalobce rozhodnutí za nepřezkoumatelné a soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 1. 4. 2026 žalovaný mimo jiné uvedl, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil, a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Popsal zde skutkový stav a zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Důvodem zajištění byla skutečnost, že 6. 3. 2026 na recepci na adresu Ve Smečkách 600/23, 100 00 Praha 1 byla vyslána policejní hlídka a žalobce předložil ke kontrole pouze kopii potvrzení o ztrátě dokladu ze dne 27. 10. 2025. Lustrací bylo zjištěno, že měl na území ČR povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností do 21. 8. 2024, dne 10. 7. 2024 s ním bylo zahájeno dublinské řízení s Dánskem, v rámci kterého byl akceptován ČR a 17. 12. 2024 žádal v ČR o azyl, přičemž jeho žádost byla zamítnuta. Z těchto důvodů byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhoštění se vyhnout. S ohledem na výše uvedené dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro zajištění, a že z důvodu jeho jednání by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo zcela nedostačující a neúčinné. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu vyplývá, že dne 6. 3. 2026 byla vyslána hlídka policie ČR na recepci na adresu Praha 1, ul. Ve Smečkách 600/23. Na této adrese předložil žalobce ke kontrole pouze kopii potvrzení o ztrátě dokladu ze dne 27. 10. 2025. Lustrací bylo zjištěno, že měl na území ČR dlouhodobý pobyt za účelem studia s platností do 21. 8. 2024. Dne 10. 7. 2024 bylo zahájeno dublinské řízení s Dánskem, v rámci kterého byl žalobce akceptován ČR a dne 17. 12. 2024 žádal v ČR o azyl, kdy jeho žádost byla zamítnuta. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 6. 3. 2026 žalobce mimo jiné sdělil, že do Evropy přijel naposledy 9. 12. 2023, a sice do ČR, kam přijel studovat Ph.D., a během pobytu odjel do Dánska, kde v roce 2024 požádal o azyl. Uvedl, že mu žádost neuznali a dle dublinského řízení se musel vrátit zpět do ČR, kde začal studovat IT program na FIT Brno, studium nedokončil a bylo mu zrušeno jeho přijetí. Na otázku, kde se nachází jeho cestovní doklad, odpověděl, že ještě než odjel do Dánska, svůj doklad roztrhal a hodil do koše, a o nový cestovní doklad nežádal, protože chtěl být dle svých slov pryč od své země. Sdělil, že se chtěl ubytovat v hostelu, odkud ho odvedla policie, a předtím bydlel v hostelu v Brně, v Kostelci v azylovém centru a v Zastávce u Brna. Co se týče financí, uvedl, že má hotovost 3 600 Kč, nikde nepracuje a nepracoval, dle svých slov dostával stipendium a nějaké peníze dostal v Zastávce u Brna, v ČR nemá žádný majetek, nemá zde žádné kulturní ani společenské vazby a nemá zde žádné závazky ani pohledávky, ačkoliv připustil, že možná dluží nějakou částku za léčbu v Brně. Ke svému rodinnému stavu sdělil, že je rozvedený a má dvě děti, které jsou v Pákistánu, stejně jako jeho rodiči, s rodinou ale není v kontaktu. Uvedl také, že v ČR nemá žádné příbuzné, ani nikoho z rodiny, nesdílí společnou domácnost s občanem EU, nenachází se zde ani žádná osoba, vůči které by měl vyživovací povinnost, ani žádná osoba, kvůli které by ukončení jeho pobytu bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života. Sdělil, že překážkou, která mu znemožňuje vycestování z území ČR, je absence dokladu. V případě návratu do vlasti je ohrožen na životě, protože změnil své náboženství na křesťanství, kvůli čemuž mu hrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení, otroctví, mohl by být zbaven svobody a může mu také hrozit výkon nucených prací. Doplnil, že pokud by si vzal křesťanku, nevzali by to, byla by tam v nebezpečí a oba by dle jeho přesvědčení nuceni vrátit se k islámu. Na dotaz, zda vycestuje dobrovolně do vlasti v případě správního vyhoštění, odpověděl, že by to neudělal, a že neexistuje důvod, aby ho vyhodili, protože do ČR přijel legálně. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalobci bylo dne 6. 11. 2025 uloženo správní vyhoštění z členských států EU, a to rozhodnutím pod č. j. KRPA-348888-12/ČJ-2025-000022-ZSV na dobu 3 let, dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu pobývání na území ČR bez platného oprávnění k pobytu. Dále mu bylo dne 7. 3. 2026 uloženo správní vyhoštění z členských států EU, a to rozhodnutím pod č. j. KRPA-79370-25/ČJ-2026-000022-ZSV na dobu 3 let, dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu pobývání na území ČR bez platného cestovního dokladu a bezplatného oprávnění k pobytu. Žalobce byl proto zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Poté dne 8. 3. 2026 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 13. 3. 2026, č. j. OAM-283/BA-BA01-BA03-Z-2026 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 25. 6. 2026.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.

9. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
10. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“
11. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že žalobce zajistil dle uvedeného ustanovení proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost podal znovu až po zadržení Policií ČR, tři měsíce po ukončení předchozího řízení před NSS, ač se v té době pohyboval na území ČR volně). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodloužením je však typické pro účelové žádosti. V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008–48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to konkrétně na straně 3 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl žalovaný zejména vědomý nelegální pobyt na území ČR, a to i po ukončení předchozího řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu (rozhodnutí NSS ze dne 19. 12. 2025 o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost), opakované nerespektování uložených správních vyhoštění z listopadu 2025 a března 2026, kdy žalobce ve stanovené lhůtě nevycestoval; zničení cestovního dokladu a s tím související pobyt na území ČR bez něj; rezignace na řešení své situace legální cestou (skrze zákon o pobytu cizinců); stejné okolnosti vedoucí k podání žádosti o mezinárodní ochranu až po zajištění žalobce, ačkoliv tak mohl učinit dříve. Z uvedeného žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, jíž se žalobce podanou žádostí domáhal. K uvedenému soud dále upozorňuje, že žalobce se pohyboval po území ČR zcela volně, tudíž mohl svou opakovanou žádost podat kdykoliv dříve; jeho první žádost podaná na území ČR byla neúspěšná, což značí nízké riziko pravdivosti nových tvrzení i nepravděpodobnost úspěchu aktuální žádosti. Jeho přístup především nekoresponduje s jím vyjádřeným názorem o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní záštity, jíž se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím nově uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění nových rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.

12. Co se týče tvrzení žalobce ohledně důvodnosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu a s tím související tvrzení nepřiměřenosti a přísnosti jeho zajištění, konstatuje soud, že tato tvrzení žalobce neshledal důvodná. Žalobce se snaží prezentovat svůj nelegální pobyt na území ČR jako jediný způsob ochrany sebe sama před nuceným návratem do země původu, kde probíhá ozbrojený konflikt, kdy své jednání z tohoto důvodu rovněž považuje za omluvitelné. Soud s takto předestřeným výkladem situace žalobce nesouhlasí. Pokud se žalobce skutečně obával návratu do země původu, jak tvrdí, přistoupil by k podání nové žádosti o mezinárodní ochranu okamžitě poté, kdy se dozvěděl o nových azylově relevantních skutečnostech či okolnostech. V tomto směru tudíž soud neshledává tvrzení žalobce za důvodná pro upuštění od zajištění. Účelem zajištění žalobce dle zákona o azylu je zajištění jeho přítomnosti a dosažitelnosti pro řízení o mezinárodní ochraně, z tohoto důvodu jsou žalobcem vyjádřené obavy z návratu do země původu pro posouzení důvodnosti jeho zajištění irelevantní. Současně soud neshledal důvodnou ani argumentaci žalobce, jíž se snažil navodit dojem, že jeho situace není výsledkem jeho protiprávního jednání, ale naopak výsledkem neposkytnutí součinnosti ze strany státních orgánů. V rozporu s tímto tvrzením je skutečnost, že žalobci bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění, které žalobce opakovaně nerespektoval, což jasně poukazuje na jeho neochotu podřídit se stanoveným povinnostem. Stejně tak jde k tíži žalobce fakt, že nevěděl o ukončení řízení o jeho kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany, neboť ten měl sám projevit aktivitu ke zjištění výsledku či stavu řízení, tím spíše za situace, kdy neměl stále bydliště, kde by mohl být zastižen. Pokus žalobce přenést odpovědnost za svůj stav na správní orgány, proto nepovažuje soud za způsobilý zpochybnit rozhodnutí žalovaného.
13. Žalobce dále nesouhlasil s postupem žalovaného, který vyloučil aplikaci ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na žalobcův případ. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 4-5 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (nelegální pobyt na území ČR, úmyslné zničení cestovního dokladu, nerespektování dvou uložených správních vyhoštění, nevycestování žalobce po ukončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil zpretrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR či jiného státu v schengenském prostoru a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce svědčí o nerespektování právního řádu ČR. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že žalobce s územím ČR nepojí žádné sociální, kulturní ani rodinné vazby. Rovněž žalobce nemá na území ČR žádný majetek. Z těchto důvodů by skrývání žalobce či jeho útěk do jiného státu byl ulehčen, neboť ho k území ČR nic neváže. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce svědčí o nerespektování právního řádu ČR a vysoké rizikovitosti skrývání žalobce. V napadeném rozhodnutí žalovaný dále vyloučil aplikaci jednotlivých druhů zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Ve vztahu k § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu uvedl, že žalobce sdělil, že nemá na území ČR majetek, není oprávněn si finanční prostředky na území ČR opatřit prací; Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nemá finanční prostředky na složení záruky, vycestování a nemá zde nikoho, kdo by mu tyto prostředky poskytnul. V této souvislosti žalovaný tudíž spatřoval nemožnost uložení výše zmiňovaného opatření, neboť docházení na pracoviště správního orgánu by vyžadovalo finanční náklady, kterými žalobce nedisponuje. Rovněž žalovaný spatřoval nedostatečnou záruku v absenci hlášeného místa pobytu žalobce; ač se žalobce pokoušel zajistit takové místo, jak tvrdí, zůstává rozhodným faktem, že takové místo v době rozhodování žalovaného neexistovalo. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán zdůraznil, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotyčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotyčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil z vlastních zdrojů. Nelze ani vyloučit, že v případě uložení zvláštního opatření by se žalobce opět nepokusil žít mimo dohled správních orgánů a uprchnout z jejich dosahu. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokazané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné a vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností, což je doloženo žalobcovou neochotou vycestovat a respektovat jemu uložené povinnosti správními orgány a nerespektováním uložených povinností zákonem.

14. Pokud se žalobce pokouší navodit dojem, že již jednou procedurou správního řízení ve věci mezinárodní ochrany prošel, a plně spolupracoval, tudíž neexistuje důvod k výše předestřeným obavám žalovaného, odmítá soud přijmout tento žalobcův názor. V první řadě soud připomíná, že v případě prvního řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nebylo žalobci uloženo žádné správní vyhoštění. V současné době byla již žalobci uložena rozhodnutím správního orgánu dvě správní vyhoštění, kdy žalobce ani jedno nerespektoval a území ČR neopustil. Současně žalobce neopustil území ČR ani po neúspěšném řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Soud shrnuje, že žalobce se oproti předchozímu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu nachází ve zcela odlišné situaci, a to nikoliv vůči němu příznivé. Žalovaný z výše předestřených důvodů dle názoru soudu posuzoval správně a přiléhavě situaci žalobce a hodnotil i jemu veškeré známé informace o povaze, chování a spolehlivosti osoby žalobce.
15. V tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016 - 56. Žalovaný v rozhodnutí výslovně uvedl, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce přitom dospěl k závěru, že neskýtá záruku plnění uložených povinností.
16. Co se týče žalobcem tvrzené nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, nepovažuje soud tuto námitku za důvodnou, a to především s ohledem na výše uvedené. Z předestřené argumentace se jasně podává, že byly jednak splněny podmínky pro zajištění žalobce a současně nebyly shledány důvody, které by svědčily pro aplikaci zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, kdy naopak bylo zjištěno, že osoba žalobce a jeho dosavadní chování nepředstavují dostatečnou záruku toho, že se nepokusí řízení o své žádosti o mezinárodní ochranu zdržovat či mařit svým jednáním, když

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

by se i nadále skrýval na území ČR či jiného státu schengenského prostoru. Rovněž nebyly zjištěny žádné intenzivní vazby na území ČR, které by byly rozhodnutím nepřiměřeně zasaženy.

17. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo mezinárodní úmluvy stejně jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (výrok I. rozsudku).

VI.

Náklady řízení

18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 13. dubna 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.